

Magelluksen maa

Jatkokertomus
Kirj. Magdalena Hai

Osa 5: Rubiinisydän

Faruq siristi silmiään. Hän teki niin aina, kun hän mielti jotakin todella kovasti. Samalla hänen kulmansa kurtistuivat ja hänen hampaansa puraisivat poskea sisäpuolelta.

Faruq tiesi, että oli jotakin, jota he eivät olleet huomanneet. Faruqin aivot olivat olleet solmussa heidän lähdettyään kummituseläinten kartanosta, mutta nyt hän saattoi taas ajatella. Hänen mielessään oli muodostumassa kuva.

Puiden huminassa kuului sanoja. Kaiken aikaa ne kuiskailivat ja tuhisivat.

Ensin vain Eemeli oli kuullut, mitä puut sanoivat, mutta pian toisetkin olivat alkaneet ymmärtää. Puut kertoivat, kuinka heidän maansa oli ollut ennen täynnä sanoinkuvaamattomia ihmeitä. Kuinka puut olivat vaeltaneet suurina laumoina joka vuosi kesän maasta talven maahan, kummituseläimet olivat olleet todellisia kummituksia ja kaikki yksisarviset kasvaneet suuremmiksi kuin mustankarvainen Peto.

”Silloin tätä paikkaa ei sanottu Magelluksen maaksi”, puut kertoivat, ”vaan sillä oli toinen nimi.”

Mutta puut eivät enää muistaneet, mikä tuo nimi oli ollut.

”Taivaalla lentävät jättiläisen portaatkin hän sitoi liikkumattomaksi vuorenrinteeksi”, puut huokailivat surullisina. ”Syrjäisen merenrantalinnan pikkusieluinen velhokuningas löysi tavan kesyttää maailman ja meidät.”

”Hän teki siitä tylsän”, Kai puuskahti järkyttyneenä.

Mutta maailma oli taistellut vastaan, Faruq ajatteli. Peto oli yhä yksisarvinen, eikä tavallinen hevonen. Kummituseläimet rakensivat yhä portaalejaan ja puut puhuivat, vaikka niiden juuret oli sidottu maahan. Velho Magelluksen valta ei ollut täydellistä.

”Mutta mitä me voimme tehdä?” Eveliina kysyi. ”Me tulimme tänne etsimään opettajiamme, emmekä pelastamaan kokonaista maailmaa!”

Vihdoin Faruq puhui. ”Miksi velho Magellus kaappasi meidän opettajamme? Oletteko ajatelleet sitä?”

Toiset kääntyivät katsomaan Faruqia. Tähyttäjä puhui harvoin, mutta kun hän puhui, se yleensä oli kuuntelemisen arvoista.

”Jos hänellä olisi ollut täydellinen valta tämän maan yli, miksi hän olisi tullut meidän todellisuuteemme kaappaamaan ihmisiä?” Faruq jatkoi. ”Paitsi jos...”

”Paitsi jos!” Eemelikin alkoi oivaltaa.

”Mitä?” Kai kysyi.

Faruq ja Eemeli nyökkäsivät toistensa peilikuvina. ”Paitsi jos tämän maan taika on jotenkin sidoksissa meidän maailmaamme. Meidän opettajiimme.”

”Miten se voi olla?” Artur kysyi.

Faruq siristi silmiään. Hampaat puraisivat poskea. ”Olen katsellut ympärilleni. Tässä maailmassa on jotain tavattoman outoa. Huomasitteko, miten dyynit olivat asettuneet siinä erämaassa, jonka ylitimme yksisarvisten selässä?”

Toiset pudistelivat päätään.

”Tai miten jättiläisen portaat kääntyivät, kun vapautimme ne velhon vallasta? Tai miltä kummituseläinten kartanossa tuoksui?”

Mutta toiset lapset eivät ymmärtäneet, mitä Faruq ajoi takaa.

”Kirjaimia!” Faruq puuskahti. ”Dyynit olivat kirjoitusta, sellaista vanhanaikaista ja koukeroista. Portaat kääntyivät niin kuin sivua käännetään ja kummituseläinten kartanossa –”

”Siellä haisi nahka ja paperi!” Kai huudahti.

Faruq innostui. ”Juuri niin!”

”Onko tämä maailma siis...” Eemelin silmät avatuivat selälleen. ”Onko se...?”

”Suuri kirja.” Eveliina ja Artur sanoivat yhteen ääneen.

Puut humisivat tyytyväisyyttään. Velhon taika oli estänyt niitä näkemästä omaa historiaansa, mutta heti, kun joku sanoi asian ääneen, ne pystyivät siitä puhumaan. ”Me olemme kokoelma tarinoita. Ennen me olimme jännittäviä tarinoita.”

”Ennen me olimme ihmeellisiä.” Yksisarviset olivat tulleet metsäaukiolle. Suuri ja musta yksisarvisten äiti, Peto, heilautti päätään ja hörisi.

”Niin! Me olimme uskomattomia”, sen varsat hirnuivat. Niistä jokaisen otsaan oli nyt kasvamassa samanlainen kierteinen, kimaltava sarvi kuin niiden emolla. Niiden lapaluiden kohdalta pisti esiin höyheniä. Pieniä siivenalkuja!

Yksisarvisten takaa kurkisteli myös kummituseläinten lauma. Nekin olivat muuttuneet siitä, kun lapset olivat ne viimeksi nähneet. Ne olivat aavistuksen läpinäkyviä. Niiden lautasmaiset silmät olivat täynnä niiden kotikartanon varjoja.

Kai ryntäsi niiden luokse. ”Voi minun ystäviäni! Mitä teille on tapahtumassa?”

Kummituseläimet hymyilivät. ”Me olemme palaamassa todelliseen muotoomme. Kiitos teidän.”

Kai kurkisti kaikkein pienintä kummituseläintä, joka oli piiloutunut hänen hihaansa, ja toden totta, sekin oli muuttumassa kummituseläimestä... kummitukseksi. Hyvin pieneksi kummitukseksi. Mutta silti.

”Voi ei...” Kai kuiskasi.

”Tämä on iloinen asia”, kummitukset sanoivat.

”Mutta kun minä pelkään kummituksia”, Kai voihkaisi. Mutta jo sanottuaan tämän Kai tunsi kutitusta hihassaan. Kaikkein pienin kummitus kutitteli hänen käsivarttaan ja Kai tajusi, että muutoksen jälkeenkin olisi ainakin yksi kummitus, jota hän ei koskaan voisi pelätä. Kaikkein pienin kummitus juoksenteli hänen käsivarttaan ylös ja alas, kunnes Kai ei voinut enää olla surullinen.

”Mutta mikä muutokset on saanut aikaan?” Artur kysyi.

”Me teimme sen”, Faruq sanoi. Tähestäjien heimossa Faruqia sanottiin usein leikillään Professoriksi. Nyt myös toisten koulujen lapset näkivät, miksi. Faruq laitto kädet selkensä taakse, alkoi saapastella edestakaisin aukiolla ja kysyi heiltä: ”Mikä asia yhdistää näitä meidän vastoinkäymisiämme?” Faruq nosti etusormensa pystyyn. ”Yksi asia.”

”Rubiininsirpaleet”, Eveliina sanoi oitis. Hänkin oli vikkellä mieleltään.

”Aivan”, Faruq sanoi. ”Purimme osan velhon taikaa aina, kun löysimme rubiininsirpaleita. Peto muuttui kiltiksi, portaat alkoivat liikkua, ja nyt, viimeisen sirpaleen myötä, kummituseläimet ovat alkaneet palata alkuperäiseen muotoonsa.”

”Sen takia ne eivät välittäneet minusta”, Eveliina mutisi voitonriemuisesti. ”Ne eivät olleet oikeita eläimiä!”

Artur, joka oli laskenut kätensä lepäämään miekan ponnelle ja näytti Kain mielestä yllättävän kuninkaalliselta, sanoi: ”Mutta entä puut? Kuinka me vapautamme ne?”

Faruq havahtui ajatuksistaan. ”Onko teillä vielä ne rubiininsirut, jotka löysimme? Onhan!” Poika oli äkkiä huolissaan.

Yksi kerrallaan lapset kaivoivat taskuistaan sirpaleet ja asettivat ne Faruqin ojennettuihin käsiin. Tummasilmäinen poika kyykistyi ja asetti ne maahan eteensä. Hän katseli niitä kulmat kurtussa ja siirteli niitä toistensa viereen. Lopulta Faruq oli tyytyväinen. Hän kutsui toiset katsomaan.

Sirpaleista oli muodostunut rikkonainen sydän.

”Siitä puuttuu pala”, Kai sanoi.

”Mikä se on?” Eemeli kysyi.

Faruq siristi silmiään. ”Luulen, että se on tämän maailman sydän. Maailman suuri taika, jonka velho Magellus on rikkonut ja korruptoinut omiin tarkoituksiinsa. Jos me löydämme viimeisen rubiininsirpaleen, voimme liittää koko sydämen taas yhteen.”

”Silloin meidän maailmamme parantuu.” Yksisarvisten emo asteli lähemmäs.

”Me vapaudumme viimein velhon taiasta”, metsän puut kuiskivat.

Kummituseläimet lipuivat puiden väleistä aukiolle. Niiden läpikuultavat kehot näyttivät auringossakin siltä, että niiden ympärillä olisi leijunut varjoja. Vaikka kummitukset olivat lasten puolella, niiden olemus sai jokaisen niskakarvat nousemaan pystyyn.

”Me olemme nähneet viimeisen sirpaleen”, kummitukset ulisivat. ”Velho Magellus säilyttää sitä korussa, joka roikkuu hänen kaulassaan.”

”Miksi kukaan teistä ei ole yrittänyt riistää sitä häneltä?” Faruq kysyi.

”Velho on suojannut sirpaleet meiltä. Tämän maailman väki ei voi koskea niihin, eikä vapauttaa itseään taian vallasta.”

”Mutta... yhtä juttua en ymmärrä. Miksi velho kaappasi meidän opettajamme?” Eveliina kysyi. ”Me emme olisi koskaan tulleet tähän maailmaan rikkomaan taikaa, jos hän ei olisi tehnyt sitä.”

”Koska ihmiset kertovat tarinoita”, Faruq pohti. ”Kirjoittavat tarinoita. Muokkaavat tarinoita.” Faruq vilkaisi toisia lapsia. ”Meidän lukuheimomme ovat keskittyneet erilaisiin tarinoin: eläimistä kertoviin, urheilukirjoihin, salapoliisitarinoin, fantasiaan... Velho Magellus varmaan ajatteli, että jos hän tuo tähän maailmaan aikuisen jokaisesta heimosta – jokaisesta tarinatyyppistä – hän pystyy pakottamaan meidän opettajamme muuttamaan tätä tarinaa tarpeeksi, että hän saa vihdoinkin vallan koko maailman yli.”

”Hän aikoo tuhota nämä tarinat.” Eveliinan huuli mutristui kiukusta.

”Me tarinoiden olennot emme pysty muuttamaan sitä, mikä on kirjoitettu”, Peto myönsi. ”Voimme toimia vain ihmisten luomien tarinoiden puitteissa.”

”Ja toisinaan delfiinien”, kaikista pienin kummituseläin kuiskasi Kain hihasta, mutta niin hiljaa, että vain Kai kuuli sen. Kummituseläin kohautti olkiaan ja piipitti: ”Niillä on suuret aivot, jotka kertovat tarinoita.”

”Mutta mitä me nyt teemme?” Eveliina kysyi. ”Mitä me voimme tehdä?”

”Kaappaamme viimeisen rubiininsirun ja yhdistämme sydämen”, Kai sanoi.

Artur nyökkäsi. ”Meidän pitää taistella peikkojen kanssa päästäksemme velhon luokse.”

Eemeli, joka oli ollut hyvin syvällä mietteissään, havahtui ja sanoi: ”Minulla on suunnitelma. Mutta se vaatii meidän kaikkien toimimista yhdessä. Tiiminä. Jonkinlaisena...” Eemeli jäi pohtimaan sopivaa sanaa.

Artur vetäisi miekan tupestaan. ”Klaanina tarinoiden puolesta. Tarinoiden klaanina.”

”Lukuklaanina”, Kai hymyili.

Aurinko laski ja veti perässään tähtien peiton Magelluksen maan ylle. Lapset asettuivat lepäämään yksisarvisten keskelle, puiden suojaavien lehvien alle. Kaukaa nousuveden takaa kantautui vuorenpeikkojen rähinää velho Magelluksen linnassa.

”Luuletteko, että opet ovat kunnossa?” Eveliina kysyi.

Kai puristi häntä kädestä ja, kerrankin, oli vitsailematta.

”Kyllä varmaankin”, Artur sanoi. ”Heidän täytyy olla. Meillä on sunnuntaina peli, emmekä mitenkään pärjää ilman Nipaa.”

”Aamulla tie tulee taas esiin veden alta”, Eemeli mutisi. ”Kun tie on kuiva...”

Eveliina kurtisti kulmiaan. ”Kun vesi on laskenut tarpeeksi...”

Artur tiukensi otettaan miekan kahvasta.

Faruq sanoi synkkänä: ”Silloin vuorenpeikot tulevat hakemaan meitä.”

Tarinan kuudes osa julkaistaan syyskuussa Lukuklaanin verkkosivuilla ja sosiaalisessa mediassa!